

Razprave so bile živahne

Mladinska poletna politična šola, ali krajše MPPŠ, je kot lani in leto poprej, potekala v Mariboru v Študentskem centru od 6. do 9. septembra. Udeležili smo se je tudi mladinci naše občine, z njenim potekom in sklepi smo v glavnem zadovoljni.

Če bi želeli povedati, kaj vse se je na MPPŠ dogajalo, o čem vse se je razpravljalo, kaj vse je bilo skle-

njeno, bi se v naštevaju gotovo izgubili, zato naštejmo le nekaj najpomembnejših razprav, novosti in zanimivosti.

Naredili smo obračun o uresničevanju stališč 11. kongresa ZSMS, saj sta od njega minili že dve leti, tako da se vsaj približno že vidi, kaj se od sklenjenega uresničuje in kaj ne. Kongresni dokumenti so se nam pred dvema letoma zdeli zelo revolucionarni in pričakovali smo, da bo mladinska organizacija postala to, kar je v svojih dokumentih obljubila: samostojna, široka in frontna organizacija. Stanje v MO pa se do danes ni bistveno izboljšalo, samoupravne in delegatske poti so se pričele celo ožiti, zajemanje najširšega kroga interesov in njihovo konfrontiranje v MO torej ne more zaživeti, kot bi moralo, mesto ZSMS v političnem sistemu je še vedno na robu.

Pomen prostovoljnega mladinskega dela pada navkljub novim organizacijskim prijemom in populariziranju, tako da nas na tem področju čaka še veliko dela, smernice pa so za zdaj še medlo začrtane. Enako je z mladinskim turizmom. Na nekaterih področjih pa je le viden napredek: reševanje stanovaljskih problemov mladih poteka stalno, študentski domovi rastejo, pričelo se je regresiranje prehrane — letos je bodo poleg študentov deležni še dijaki.

Problem organizacij je ponavadi tudi informiranje članov. Za sistem informiranja v mladinski organizaciji lahko rečemo, da je v na pol kritičnem stanju. Izgovarjanja, da ni dovolj kadra, da je njegova fluktuacija zelo močna, da primanjkuje denarja in podobno, so se izkazala le kot prozorna opravičila, ki ne vzdržijo niti najmanjše kritike. Nujne so nekatere spremembe in prva bo preoblikovanje centrov za obveščanje in propagando. Ti so v zadnjem času postali nekakšna društva mladih literatov, priveski konferenc. Na svoje glavne funkcije: zbiranje informacij, sprotno, kritično in realno obveščanje in skrb za povratne informacije, so pozabili. Kmalu se bodo centri glede na potrebe med seboj začeli povezovati, saj le na tak način lahko postanejo kadrovske in finančno močnejši, kader bo lahko kvalitetnejši.

Med sekcijskimi diskusijami je bilo veliko zanimanja za strip, ki je postal zelo razširjen in priljubljen medij. Dejstvo je, da je strip ne le avtentična oblika sodobne popularne kulture, temveč tudi sredstvo ustvarjalnega izražanja, ki ima svojo identiteto. Letos je bilten MPPŠ prvič izšel v stripu, njegovo ustvarjanje pa je potekalo hkrati z ostalim delom na šoli.

V sekciji za znanost so si kot najvažnejšo nalogo zastavili računalniško opisovanje mladih. Živahni in množični sta bili med drugimi tudi diskusiji o ekologiji in o mirovnih gibanjih. Pokazalo se je, da mladi z velikim nezaupanjem gledamo v prihodnost, zavedamo se, da je svet ogrožen. Raznovrstne akcije in vedno večje število aktivnih članov v teh dveh gibanjih dokazujejo, da ne ostaja le pri besedah, ampak da je na tem področju tudi že veliko narejenega.

Takšna in podobna srečanja so ponavadi, čeprav morda z zanimivo vsebino, dokaj pusta, omejena le na predavanja in diskusije. Letošnja MPPŠ ni bila taka, saj so bile sekcijske diskusije in plenarna zasedanja popestrena z diapozitivi in filmi. Pester je bil tudi večerni program, v katerem smo spoznavali nagrajence »Zlata ptica 84« in njihova dela. Zlata ptica je nagrada, ki jo za dosežke mladincev v kulturi in umetnosti podeljuje RK ZSMS in tednik Mladina. S svojo razstavo fotografij se nam je predstavil Tomaž Lunder, ogledali smo si tri filme Slavka Hrena in predstavo gledališča Ana Monro, zadnji večer pa nam je zaigral ansambel Srp.

Sonja Nered

Vtisi udeleženca mladinskega delovnega tabora TREBČE '84

Brez prisile in ukazov

V pospešenem iskanju novih oblik prostovoljnega dela, ki bi mlade bolj pritegovalo, jim nudilo in omogočalo večjo ustvarjalnost, kot jim je omogočeno v brigadah, so se v Sloveniji začeli pojavljati različni tabori: raziskovalni, planinski, mirovni ter delovni. Eden izmed njih je delovni tabor Trebče.

Mladinsko naselje v Bistrici ob Sotli je gostilo svoje udeležence-taborjane 21 dni. Taborjani so prihajali in odhajali, nekateri za teden ali dva, nekateri pa za vse tri. Živeli in delali so v slogi, ki je brigadirski disciplinirani tuja. Nikjer ni bilo nobene parole, ni bilo spuščanja ali dviganja zastave ob petju himne za dobro jutro ali lahko noč, tudi obvezne telovadbe in obveznih interesnih dejavnosti ni bilo. Pa so se kljub temu našli entuziasti, ki so poskrbeli, da je športna rekreacija živela, da je bilo kulturno in izobraževalno delo v naselju živo tako popoldan kot zvečer. Sami so pripravili in izpeljali tečaje računalništva, kitare, fotografije, ribištva, organizirali razgovore o družboslovju, kulturno-zabavne večere. Vse to so počeli iz neke notranje potrebe, po geslu »Dajmo drug drugemu čim več« in to ne zaradi točk in ocenjevanja, kot to

Nekateri taborjani so s seboj pripeljali cele družine, drugi prijatelje iz drugih republik, da bi videli to »slovensko akcijsko čudo«, kot so sami temu rekli. Kot zanimivost naj navedem še eno razliko od klasičnih akcij: spalo se je mešano, čiščenje in pomoč v kuhinji je bilo prostovoljno, pa so kljub temu taborjani pustili za sabo lepše sanitarije kot brigadirji, ki so se v naselju mudili pred njimi. Seveda niso bili vsi tako samoiniciativni. Večino je za sabo potegnili nekaj navdušencev, vendar s prijazno besedo in ne z ukazom. Našli so se pa tudi taki, ki jih ni zanimalo ničesar in so ves prosti čas posedali po gostilnah. Vendar ostalih to ni motilo, saj ima vsak pravico živeti po svoje in tabor naj bi omogočal vsakemu, da najde kar potrebuje.

Kaj pa je pravzaprav pravi namen tabora?

Gre za poskus, ki je alternativa obstoječi miselnosti in organiziranosti prostovoljnega dela, organiziranosti, ki bi ustrezala današnjemu času in za to, da pokaže, da je moč normo 100% preseči tudi z delovno zavestjo in ne samo z ukazi. Tabor je dokazal tudi, da te zavesti ne moremo ustvarjati s prisilo ali ukazom, temveč da se ta zavest v človeku oblikuje,

počnejo v brigadah. Štab akcije se je prelevil v nekakšno »strokovno službo«, ki je organizacijsko izvrševala sklepe taborjanov.

ko vidi, da je odvisen od sebe, da namesto njega ne bo nihče odločal njemu samemu v prid. V takem položaju so bili taborjani in na začetku je bilo težko, saj jih je večina bila navajena le izvrševati odločitve in ne tudi odločati ter kreativno tvoriti svoje življenje in delo. Iz tega je izvirala nesamoiniciativnost mnogih taborjanov. Živeti svobodno in uporabljati svobodo se mora človek šele naučiti.

Zaradi izkušenj, ki so si jih taborjani pridobili na taboru, so se na okrogli mizi o MDA, ki so jo sami pripravili, opredelili za tabor kot organizacijsko obliko prostovoljnega dela in pozvali RK ZSMS, da naslednje leto pripravi več taborov. Seveda je težko pričakovati, da bo mladinsko vodstvo obstoječe akcije preoblikovalo v taborje, oziroma, da bo poleg njih organiziralo še množico taborov po Sloveniji. Tu lahko pomagajo občinska vodstva ZSMS in svojim lokalnim akcijam dajo vsebino tabora, RK ZSMS pa poskrbi za informacijsko mrežo. Seveda je ta misel še nedodelana in bi bilo potrebno o njej reči še kakšno besedo.

Boris Kononenko

